УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

Рік заснування 1897. № 6 (92)

2000

ЧЕРВЕНЬ

ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА "МІСІОНЕР", ЯКІ ПОПОВНЯТЬ ВАШУ БІБЛІОТЕКУ:

Молитовник "Полум'я Божої любові". – 616 с.

Дана книга молитви і подяки Пресвятому Серцю Христа Господа є глибокою за змістом. Вона містить традиційну молитовну спадщину, яку набула УГКЦ у Західній Україні. "Полум'я Божої любові" – це цінний засіб як для приватної, так і для спільної молитви. Кожна з дев'яти частин молитовника висвітлює різні аспекти почитання Христа-Чоловіколюбця. Читачі зможуть практикувати щоденну, тижневу, місячну та річну набожності, побожні практики та використають тексти богослужінь, пісень для спільної і приватної прослави Христа-Спасителя та Його Пресвятої Матері.

о. А. Великий,ЧСВВ. **З літопису християнської України.** – *Книги III і IV* (серія "Українська духовна бібліотека"). – 2-ге вид.

Третя книга визначного церковного історика охоплює три століття: від 14 по 16, коли Україна потрапила під політичну залежність від татар, поляків, литовців та росіян. У лекціях цієї книги йде мова про змагання за єдність Київської митрополії у 14 ст. до Флорентійської унії, про учасника Флорентійського Собору кардинала Ісидора з України, про подальший церковний поділ Київської митрополії у 15 ст. Автор подає також портрети Київських митрополитів 16 ст., висвітлює діяльність церковних братств та ін.

У четвертій книзі (на відміну від попередніх, де охоплено цілі століття) звернена увага лише на три десятиліття (наприкінці 16 – на початку 17 ст.). Це переломний період в історії нашої Церкви і народу, коли відбувся поділ на уніатів та нез'єдинених. Отець А. Великий розповідає про підготовку до Берестейського поєднання, про його умови та й про саму урочистість у Ватикані, коли наші єпископи у 1596 році підписали документи про унію. Також висвітлено полеміку між нез'єдиненими та уніатами, реорганізацію Чину св. Василія Великого та багато інших тем.

Радіолекції о. А. Великого адресовані історикам Церкви, духовенству та усім, хто хоче пізнати нашу історію.

Широкий спектр періодичних видань ("Місіонар", "Дзвіниця", "Київська Церква") допомагають пізнавати релігійне життя в Україні і світі та сприяють духовному зростанню широких кіл читачів.

СЛОВО РЕДАКТОРА

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Червень є місяцем подяки Ісусові Христові за Його безмежну любов до нас. В усіх наших храмах, переважно на Заході України, відправляється щодня молебень до Серця Христового.

В червні відзначаємо празник П'ятидесятниці, тобто Зіслання Святого Духа. Заохочуємо членів Апостольства молитви й усіх вірних молитися за Його щедрі дари для усіх громадян України. Саме в цей празник розпочинається в Римі Міжнародний Євхаристійний конгрес, бо червень є і місяцем Пресвятої Євхаристії.

Рубрика "Роздуми над Євангелією" цього разу містить розважання К'яри Любіх про наш духовний зв'язок з Творцем всього сущого.

Про новопосвячення василіянського храму у Перемишлі дізнаємося з репортажу Ольги Крак. Також під рубрикою "З монашого життя" вміщуємо інформацію про перезахоронення мощів о. Йосифа Завадяка, ЧСВВ у с. Бороняво на Закарпатті.

Ювілей 2000-ліття християнства гідно відзначається на науковому рівні. "Християнство – основа європейської цивілізації" – це стаття про міжнародну наукову конференцію у Львові. Довголітня праця катехитичної комісії УГКЦ увінчалася успіхом і про це засвідчує репрезентація "Катехитичного правильника". Цю подію описала п. Надія Гривнак в об'ємній статті.

Минулого місяця відзначено ювілей 2000-ліття християнства у Самбірсько-Дрогобицькій єпархії та Києво-Вишгородському екзархаті УГКЦ. Це стало темою окремої публікації цього числа "Місіонаря". Не менш духовним за змістом був традиційний відпуст у Крехівському монастирі отців Василіян. Про це ми також інформуємо.

Пропозиція змінити назву нашої Церкви викликала великий резонанс серед духовенства і вірних. З цього приводу публікуємо роздуми о. Дмитра Блажейовського і очікуємо відгуків наших читачів на дану тему.

Під рубрикою "Християнська мораль" вміщуємо статтю о. Мелетія Батога, ЧСВВ, основною темою якої є те, як слід приймати християнинові власний життєвий хрест. Шанувальникам поетичного слова даруємо вірші наших читачів.

Про о. Ісидора Гончара, ЧСВВ, який трагічно загинув, прочитаєте у некролозі. Спогадами про цього жертвенного священика поділився о. Мелетій Батіг, ЧСВВ.

У травні тисячі учнів в Україні завершили навчальний рік. Закликаємо молитися за те, щоб випускники наших навчальних закладів обрали правильний шлях у житті.

Діти з цікавістю прочитають оповідання "Подих вічності".

Нехай свято Вознесіння Господнього скерує наші думки до неба!

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

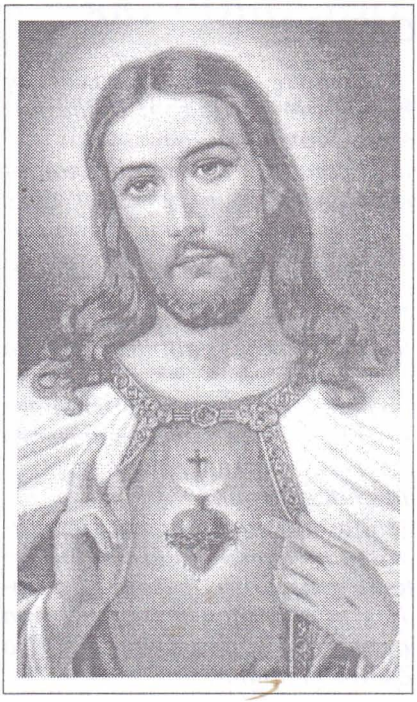

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЧЕРВЕНЬ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ ХРИСТИЯНИ ВСЬОГО СВІТУ, ПРИЙМАЮЧИ ДО СВОЇХ СЕРДЕЦЬ ЄВХАРИСТІЙНОГО ХРИСТА, УСВІДОМЛЮВАЛИ: ВІН Є ХЛІБОМ ЖИТТЯ ДЛЯ ЦІЛОГО СВІТУ.

В давніх часах всі християни брали участь у ламанні хліба, тобто були присутні на Божественній Літургії та приступали до святого Причастя. З плином часу участь у святому Причасті для

багатьох християн рідше практикувалася. Вірні як католицьких, так і православних Церков причащалися переважно лише раз в рік, перед Пасхою. На початку 20 ст. завдяки Євхаристійному рухові вірні Католицької Церкви знову почали практикувати часте, а навіть і щоденне св. Причастя. Це євхаристійне набоженство схвалив Святійший Отець. Він заохотив всіх вірних католицької Церкви до частого і доброго приймання св. Причастя. Православні Церкви ще до нині не наголошують на потребі такої релігійної практики. Не вистачить лише часто, а необхідно також добре причащатися.

Голод здорова людина втамовує їжею, спрагу – водою. Духовно здорова людина відчуває голод за хлібом життя, яким є Христос. *"Я – хліб життя" (Ів 6, 35).* А спрагу – водою живою, яку подає Христос. *"Хто нап'ється води, якої я дам йому, не матиме спраги по віки" (Ів 4, 14).*

У Псалмі 42-му ця думка висловлена ось так: *"Як лань прагне до водних потоків, так душа моя прагне до тебе, Боже".*

Молімося, щоб всі християни світу високо цінували і усвідомлювали необхідність частого і доброго приймання святого Причастя.

Місійний: ЩОБ УСІ СВЯЩЕННОСЛУЖИТЕЛІ, МОНАХИ, МОНАХИНІ ТА ВІРНІ КИТАЮ БУЛИ ПРОЙНЯТІ АПОСТОЛЬСЬКИМ І КАТОЛИЦЬКИМ ДУХОМ.

В найбільшій за чисельністю жителів країні світу – Китаї – ще донині при владі комуністичний режим. Все таки йому не вдалось викорінити віру в Бога в більшості громадян цієї величезної країни. Католики становлять в Китаї незначну частину населення. Атеїстичній владі вдалось їх поділити. Як і в кожній країні, так і там, хотіла ця влада схилити Католицьку Церкву служити комуністичній ідеології. На співпрацю з урядом пішла невелика частина католиків. І так почала діяти офіційна Католицька Церква в Китаї. Решта католиків пішла в підпілля, яке триває і до сьогодні. В останні роки, щоправда, вже не відчутно великої різниці між офіційною та підпільною Церквою в Китаї.

Молімося, щоб всі католики в Китаї, зокрема, монахи монахині та священнослужителі пройнялися справжнім апостольським і католицьким духом.

Місцевий: ЩОБ ДУХ СВЯТИЙ СВОЇМИ ЩЕДРИМИ ДАРАМИ, А ПЕРЕДУСІМ МУДРІСТЮ, ОБДАРУВАВ ВСІХ ГРОМАДЯН НАШОЇ БАТЬКІВЩИНИ.

Найбільший празник цього місяця – це Зіслання Святого Духа. Кожен з нас молиться, щоби Дух Святий обдарував його своїми щедрими дарами.

Молімося, щоб в цьому ювілейному році Дух Святий обдарував всіх громадян нашої батьківщини радою, мужністю, знанням, побожністю, страхом Божим, а передовсім, мудрістю.

Мудрість дається не мудрим цього світу, а немовлятам (так сказав Ісус), тобто покірним, а не гордим. Мудрість набувається не людськими зусиллями, а одкровенням Божим. *"Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити мудрих..."* (за апостолом Павлом).

Покровитель на червень – св. Юстин-мученик, 14 (1)

Цей Божий угодник є першим церковним письменником і найвизначнішим апологетом II ст.

Народився близько 100 року у Палестині. Його батьки були поганами. У молодості захопився філософією, належав до різних філософських течій. Одного дня літній чоловік заохотив Юстина молитися до єдиного Бога. У 130 році він був охрещений і повірив у правдиву науку Ісуса Христа. Після навернення став поширювати Христову благовість серед поган. Він багато писав про віру і все, що з нею пов'язане. Згодом як філософ помандрував з Палестини через Малу Азію й Грецію до Риму. У диспутах він аргументовано переконував своїх опонентів в істинності християнської релігії.

Згодом Юстин написав один з відомих творів "Апологія", адресований римському імператорові Антонієві Пію, його синам, римському сенату і всьому народові. Цей твір зробив свою справу і імператор заборонив ув'язнювати християн тільки за те, що вони християни. Інший відомий твір св. Юстина "Діалог з юдеєм Трифоном" є біографічного характеру.

Під час апостольської мандрівки св. Юстин заснував у Римі школу для вивчення Христової віри. Біля 165 року його ув'язнив префект і св. Юстин загинув з іншими учнями мученицькою смертю, але не зрікся Христа.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ПОСЛІДОВНИКИ РІЗНИХ РЕЛІГІЙ ЗАРАДИ СПРАВЕДЛИВОСТІ І МИРУ У СВІТІ ЧИМ РАЗ БІЛЬШЕ СЕБЕ ВЗАЄМНО ШАНУВАЛИ І СПІВПРАЦЮВАЛИ.

Місійний: ЩОБ УСІ ТІ, ЯКІ СТРАЖДАЮТЬ ЧЕРЕЗ НЕДУГИ І САМОТНІСТЬ, ЗНОСИЛИ СВОЇ ТЕРПІННЯ РАЗОМ З ХРИСТОМ ЗА НАВЕРНЕННЯ СВІТУ.

Місцевий: ЩОБ ВСІ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ ОБ'ЄДНАЛИСЬ У ВІРІ І ЛЮБОВІ, ОПИРАЮЧИСЬ НА СКЕЛЮ АПОСТОЛА ПЕТРА.

Покровитель на липень – св. Антоній Печерський, 23 (10)

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Усі бо ті, що їх водить
Дух Божий, вони – діти Божі".
(Рм 8, 14)

Ці слова є серцевиною гімну, яким апостол Павло оспівує красу християнського життя, його новизну та свободу. Нове життя є плодом хрещення і віри в Ісуса, що цілковито прививає нас до Нього, а через Нього до життя Пресвятої Трійці. Стаючи одно з Христом, розподіляємо з Ним Святого Духа і всі його плоди, перш за все синівство Боже.

Хоч св. Павло і говорить про "усиновлення", він робить це для того, щоб відрізнити його від природного синівства, яке належить тільки Ісусові.

Наш зв'язок з Отцем не є чисто юридичним, як у випадку усиновлення чужих дітей. Але це щось суттєве, що змінює саму нашу природу, яке випливає з нового народження. Бо все наше життя оживляється новим законом, новим духом, яким є сам Святий Дух.

І не перестанемо оспівувати разом з апостолом Павлом чудо смерті і воскресіння, які спричиняє в нас благодать св. хрещення.

"Усі бо ті, що їх водить Дух Божий, вони – діти Божі".

Ці слова вказують на конкретний вимір нашого християнського життя, якому Святий Дух дає оживлення, напруження. Це за апостолом Павлом полягає у протистоянні між тілом і духом, розуміючи під тілом цілу людину (тіло і душу) з усією характерною їй слабкістю, з її егоїзмом, що постійно бореться із законом любові, навіть із самою Любов'ю. Вона була влита в наші серця (пор. Рм 5, 5).

Ті, які щодня ведені Святим Духом, повинні зустрічати *"добрий*

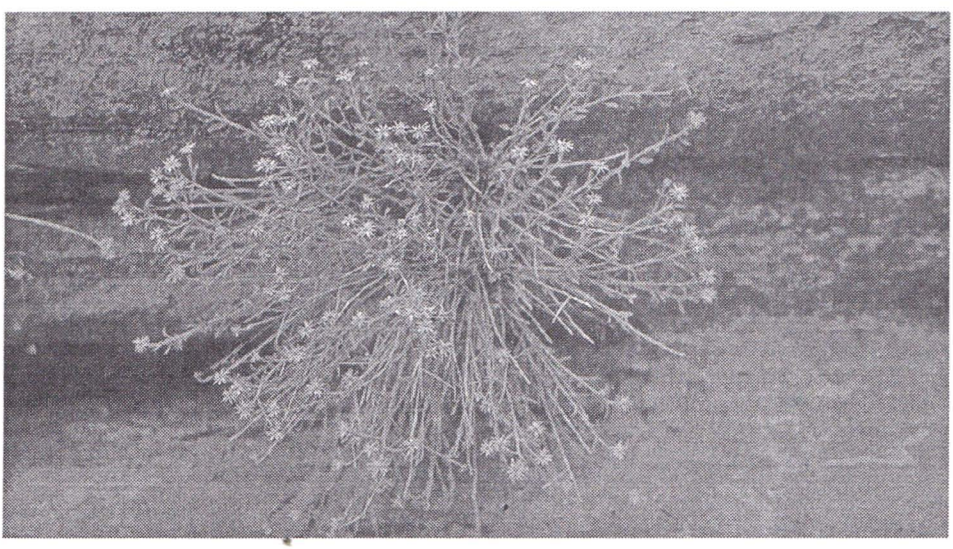

змаг віри" (1 Тм 6, 12), щоб могти поборювати всі нахили зла і жити згідно з вірою, визнаною при хрещенні.

Але як?

Ми знаємо, що для того, щоб діяв Святий Дух, потрібна співпраця з нашого боку. І апостол Павло, пишучи ці слова, мав на увазі перш за все той обов'язок послідовників Христа, яким є власне зречення себе самого, боротьба проти егоїзму у найрізноманітніших його формах. Ця смерть для нас самих, яка породжує життя. Кожне відречення, кожне "ні" нашому егоїстичному "я" – це джерело нового світла, миру, радості, любові, внутрішньої свободи, це відкриті двері Святому Духові.

Якщо Святому Духові, що перебуває у наших серцях, дамо більше свободи, він зможе щедро обдарувати нас своїми дарами і вести дорогою життя.

"Усі бо ті, що їх водить Дух Божий, вони – діти Божі".

Отож, як нам жити цими Словами?

Ми повинні перш за все щораз більше усвідомлювати присутність Святого Духа в нас: безмежний скарб маємо всередині себе, але недостатньо здаємо собі з цього справу. Володіємо безмірним багатством, але здебільшого воно не використовується.

І для того, щоб його голос в нас ми почули і пішли за ним, мусимо сказати "ні" всьому тому, що є проти волі Божої і сказати "так" його законам; а рішуче "ні" – відрізаючи усі сумнівні впливи, мовби виноградар усі неродючі гілки. Скажімо "так" Божим завданням, які Він нам довірив, "так" – любові до всіх ближніх, "так" у випробуваннях і труднощах, які зустрічаємо.

Коли це робитимемо, то Святий Дух вестиме нас, даючи нашому християнському життю радість, силу, постійність, ясність, яких ніколи не забракне, коли життя є справжнім.

Тоді ті, хто поруч нас, помітять, що ми не лише діти нашої людської сім'ї, але діти Божі.

К'яра ЛЮБІХ

НАМ ПИШУТЬ

Христос воскрес!

На сторінках часопису "Місіонар" хочу скласти щиру подяку Всемогутньому і Милосердному Богу, який через заступництво св. Юди Тадея зіслав ласку і допомогу нашій родині.

Кілька років тому у нас народилась дитина. На той час ми знаходилися в дуже тяжкому матеріальному становищі. І я почала щиро молитися до Господа, відмовляла дев'ятницю "Велика Обітниця" до Серця Ісуса і дев'ятницю до св. Юди Тадея. Наступного дня чоловік знайшов на дорозі гроші і я впевнена, що це був дарунок з неба.

Ще один випадок з життя, коли Господь допоміг через заступництво св. Юди Тадея. Чоловік моєї сестри, після багатьох років щасливого сімейного життя, так би мовити, пішов поганою дорогою. Надія була тільки на Бога. І ми звернулися по допомогу до св. Юди-Тадея. Відмовили дев'ятницю до нього, дали до церкви на Службу Божу у намірі за навернення. Незабаром чоловік моєї сестри виправився.

З повагою Лілія М.,
с. Зимна Вода на Львівщині

ГОСПОДИ, НА ВСЕ ТВОЯ ВОЛЯ

"Отче, нехай буде воля Твоя, як на небі так і на землі..."

Щоденно, звертаючись у молитві до Господа, ми, ніби, погоджуємося з Його волею. Як часто, читаючи св. Письмо, ми не можемо збагнути своїм розумом всього того, що нам говорить Христос.

Іноді ми перед Господом ставимо свої умови, а часом відрікаємося від Нього. Дуже часто не погоджуємося з Божим планом, хочемо, щоб Господь нас слухав, але не ми Його. Найбільше ми гнівимо Бога тоді, коли, несучи свої хрести і терпіння, нарікаємо на Небесного Отця.

Хто підкоряється Божій волі, той стає святим і вже на землі втішається невпинним спокоєм.

Які нерозумні ті, що противляться Божій волі! Вони все одно змушені переносити прикрощі, бо ніхто не може змінити того, що хоче Бог. Св. Павло питається: *"Хто бо спротивиться Його волі?"*

Найщасливішою є та людина, яка вміє виконувати Божу волю та приймати з Божих рук радісні хвилини життя і проблеми.

Всі ми свідомо віримо і знаємо, що без Божої волі ніщо не діється у світі. Бог заявляє через пророка Ісаю: *"Я – Господь, і іншого немає. Я витворюю світло, й творю пітьму, чиню добро й допускаю зло"* (Іс 45, 6-7).

Мудрець заявив: *"Добро і зло, життя і смерть... – від Господа"* (Сир 11, 14).

Св. Августин влучно каже: *"Знай, якщо що-небудь тут трапляється проти твоєї волі, то воно діється з Божої волі"*. Чого ж Бог бажає, як не нашого добра? Хто ж більше любить нас, аніж Бог? Бог бажає, щоб всі люди спаслися і стали святими. Св. Петро каже: *"... бо не хоче, щоб хтось загинув, але щоб усі прийшли до покаяння"* (2 Пет 3, 9). А св. Павло додає: *"Це ж саме воля Божа: святість ваша..."* (1 Сол 4, 3).

Якщо в житті Бог посилає нам страждання, то чинить це для нашого добра. Св. Павло свідчить про це, кажучи: *"Тим, що люблять Бога... усе співдіє на добро"* (Рим 8, 28).

Якщо ми хочемо подобатися Богові та вже на землі бути щасливими, то стараймося завжди і всюди підкорятися Божій волі. Всі гріхи нашого життя – це наслідок віддалення від Бога. Отож, у майбутньому завжди покладаймось на Божу волю, промовляючи: *"Так, Отче: бо так було Тобі до вподоби"* (Мт 11, 26).

Св. Василій Великий навчав, що Бог куди краще дбає про наше добро, ніж ми самі могли б це вчинити.

Дбаймо про те, щоб наша воля була згідна з волею Божою в усьому.

Марія МАЗЯР, ревнителька Апостольства молитви церкви Святого Духа, смт. Жвирка Сокальського р-ну на Львівщині

ПОСВЯЧЕННЯ ВАСИЛІЯНСЬКОГО ХРАМУ В ПЕРЕМИШЛІ НА ЗАСЯННІ

На світлині: василіянська церква Співстраждання Пресвятої Богородиці у Перемишлі на Засянні

Серед мережива куполів над древнім княжим містом Перемишлем на Засянні здалеку золотом виблискують куполи величної церкви отців Василіян Співстраждання Матері Божої. Василіянська церква і монастир в Перемишлі має свою давню історію. Як відомо з історичних джерел, в 1930-1935 роках в Перемишлі було побудовано гарну церкву Співстраждання Пресвятої Богородиці. На фронтоні, над входом було встановлено скульптуру, яка зображає скорбну Богородицю. Вона символізує Матір, яка оплакує долю своїх дітей. На свято Благовіщення, 7 квітня 1935 року відбулось посвячення новозбудованого храму, яке здійснив Преосвященний владика Кир Йосафат Коциловський, ЧСВВ. Це був великий день не тільки для Засяння, але й для цілого Перемишля, всіх вірних УГКЦ.

Новозбудована церква в Перемишлі служила лише десять років отцям Василіянам і вірним. Повоєнний час приніс нове лихоліття. На свято Покрови Пресвятої Богородиці прийшов наказ Уряду безпеки покинути монашій спільноті Василіянського Чину монастир. Один отець і два брати виїхали в Україну, інші – переїхали до Варшави. Отець Роман Юстин, який залишився всупереч наказу влади в Перемишлі до 1947 року, згодом був арештований і вивезений в Сибір.

Василіянська обитель на короткий час була передана монахиням латинського обряду, а опісля храм пристосували на архів. З цього часу розпочався період руйнування церкви. Василіянський Чин впродовж 46 років проводив заходи щодо повернення монастиря і церкви. Незважаючи на складні часи переслідувань, душпастирську працю з вірними проводили о. Арсеній Кулибаба, ЧСВВ, о. Борис Балик, ЧСВВ та о. Андрій Шагала,ЧСВВ. До 1996 року ніхто з отців Василіян не проживав постійно в Перемишлі. Монастир на

Татарській горі стояв порожній, а монастир і церква на Засянні чекали на повернення своїх колишніх власників.

Чимало важких випробувань довелось пережити за цей час монахам Василіянського Чину, вірним УГКЦ. За Божим Провидінням в 1996 році, коли засяяло над краєм сонце релігійної свободи, знову завирувало тут чернече життя. Після довгих клопотань в жовтні 1996 року отцям Василіянам було повернуто храм і монастир. Розпочались великі реставраційні роботи по відновленню храму, в якому знаходився архів. У 1997 році на празник Воздвиження Чесного Хреста відбулась довгоочікувана подія – посвячення хрестів, які були встановленні над храмом. В долішній частині церкви обладнали каплицю, де збирались ченці на молитву, засилали свої щирі молитви до Господа, просили заступництва і опіки Матері Божої.

За старанням отців Василіян велась відбудова монастиря та оновлення монастирсько-церковного комплексу в Перемишлі. Поряд з тим, в монастирі проходило духовне формування молодого покоління братів-монахів Василіянського Чину під проводом отця-ігумена Тимотея Феша, ЧСВВ.

Велику радість переживала у травневі дні вся василіянська спільнота, вірні Греко-Католицької Церкви на Засянні у Перемишлі.

Тут, 13 травня відбулась довгоочікувана хвилююча подія: посвячення реставрованого храму Співстраждання Пресвятої Богородиці і монастиря, яка була присвячена славному ювілею – 2000-літтю християнства. Отож, це вже було його друге посвячення через 65 років – довгого періоду, впродовж якого довелось пережити чимало важких випробувань, руйнацію святині, нищення віри в серцях людей. Але віра і молитва допомогла вистояти нашим вірним впродовж всіх лихоліть. Господь вислухав щирі молитви монахів і вірних, допоміг повернути святиню в Перемишлі. І знову тут прославлятимуть Господа, відправлятимуться Святі Літургії.

День був напрочуд гарним, сонячним. Здавалось, що раділи і небо і земля, радістю сповнювались серця всіх присутніх. На цю хвилюючу подію прибули ієрархи нашої та Римо-Католицької Церков, представники різних монаших Чинів і Згромаджень, гості з різних країн, зокрема, з України, Польщі, Словаччини, Італії. Серед численних гостей був президент міста Перемишля п. Тадеуш Савіцький, посол України в Польщі п. Дмитро Павличко та ін. Настала урочиста мить посвячення престолу та храму Співстраждання Пресвятої Богородиці, яке провели Митрополит Перемисько-Варшавський Кир Іван Мартиняк, екзарх Києво-Вишгородський Кир Василь Медвіт, ЧСВВ, єпископ Вроцлавсько-Гданський Кир Володимир Ющак, ЧСВВ, представники Римо-Католицької Церкви на чолі з єпископом.

В престіл закладено мощі св. свящ. Йосафата Кунцевича, які дивними Божими шляхами за посередництвом Слуги Божого Анд-

рея Шептицького дійшли до цього храму. Тут же вміщено і мощі Пратулинських мучеників, які за вірність Богові віддали життя.

Милують зір гарні розписи храму, різнокольорові вітражі. На запрестольній стіні зображено наших святих мучеників, перемиських владик Кир Йосафата та Григорія, митрополита Андрея Шептицького та владику Павла Гойдича, ЧСВВ. Вони постійно заносять молитви до Господа за нашу Церкву і наш народ.

О 10 годині за місцевим часом розпочалась урочиста подячна Архиєрейська Свята Літургія, яку співслужили з Преосвященними владиками Греко-Католицької та Римо-Католицької Церков багато священиків. Серед них Протоігумени: з Польщі – о. Марко Скірка, ЧСВВ, з України – о. Йосиф Будай, ЧСВВ, з Словаччини – о. Полікарп Яцош, а також о. Порфирій Підручний, ЧСВВ – протоконсультор Василіянського Чину (Рим), о. Ісидор Патрило, ЧСВВ – вислужений протоархимандрит, ігумени – з Крехівського монастиря о. Василь Тучапець, ЧСВВ, з Жовківського монастиря о. Тома Кушка,ЧСВВ та ін.

З щирими словами вітань до Преосвященних владик, священиків, представників монаших чинів і Згромаджень, всіх вірних звернувся ігумен Перемиського монастиря о. Тимотей Феш, ЧСВВ. Поряд з тим він висловив слова щирої вдячності представникам влади, жертводавцям, всім тим, хто допомагав відновлювати храм та будувати монастирський комплекс.

Мелодійно, гарно співав хор братів Василіянського Чину, які навчаються у Перемишлі. Багато учасників цього торжества прийняло до своїх сердець Євхаристійного Христа. З глибини сердець линули слова вдячності і слави Господеві, Пресвятій Богородиці за отримані ласку, опіку і заступництво. Під склепінням храму линуло тисячоголосе "Многая літа".

Життя людини потребує твердині, скелі. Цією скелею є Бог. Як каже псалмоспівець: "Господь – життя мого твердиня". Віра і молитва допомагають нам іти дорогою життя, відчувати любов Божу. Наче та скеля над морем височітиме на Засянні у Перемишлі прекрасний храм отців Василіян. І приходитимуть сюди теперішні і прийдешні покоління вірних, щоб славити Бога, дарувати йому свої чисті серця і любов.

Ольга КРАК

ВШАНУВАННЯ МАТЕРІВ

Для матерів львівської парафії св. Андрія і монастирської церкви св. Онуфрія 14 травня організовано духовне свято у львівському палаці ім. Г. Хоткевича.

На сцені виступив дитячий сімейний ансамбль "Левеня" зі Львова. Концерт духовних пісень виконали хлопці і дівчата з Марійської дружини молоді (церква св. Онуфрія, Львів). Після концерту відбувся подячний молебень до Пресвятої Богородиці на Високому замку.

ПЕРЕЗАХОРОНЕННЯ о. ЙОСИФА ЗАВАДЯКА, ЧСВВ

На світлині: о. Йосиф Завадяк, ЧСВВ

12 травня з греко-католицького храму м. Хуста вирушила процесія вірних на чолі з 12 священиками та монахинями. Вони подолали шлях завдовжки 13 кілометрів до с. Бороняви, де знаходиться василіянський монастир (детальніше про Бороняву див. у № 10, 11 за 1999 р.). Ця процесія переносила невеличку позолочену скриньку з мощами о. Йосифа Завадяка, ЧСВВ, останнього довоєнного ігумена Боронявського василіянського монастиря. Було влаштовано 14 стацій, де провідали владика Іван Маргітич, ігумен Боронявського монастиря ЧСВВ о. Атанасій Чийпеш, о. Й. Воротняк, ЧСВВ та ін. Скриньку встановлено на тетраподі у монастирській церкві, де вірні мали нагоду віддати шану тлінним останкам цього мученика за віру.

Після цього єпископ Іван Маргітич спільно з духовенством посвятив каплицю для паломників, де є фігура Матері Божої і фонтан. Впродовж цілої ночі під проводом сестер Служебниць НДМ відбувалися нічні чування, а також правилися Богослужения.

13 травня це паломництво завершилося Архиєрейською Службою Божою.

Історична довідка про о. Йосифа Завадяка, ЧСВВ

Василько народився у 1911 році в сім'ї Завадяків, був шостою дитиною (усього 10). По закінченні Хустської гімназії вступив до Хустського монастиря на новіціят ЧСВВ. Висвячений на священика владикою Павлом Гойдичем, ЧСВВ у 1937 році.

У 1939 році скерований до Бороняви. Тут служив до літа 1948 року, коли радянська влада закрила монастир. За підпільну діяльність засуджено на 25 років каторжних років. Звільнений у 1957 році за амністією. Продовжував відважно душпастирювати. 3 грудня 1958 року загинув в автомобільній аварії, яка була спланована комуністами. Його добили на смерть залізними гаками.

Тіло мученика було захоронене у Хусті. За могилою доглядала одна монахиня Василіянка. Відтепер спочиватимуть мощі о. Й. Завадяка у Боронявській святині отців Василіян. Там вони чекають прослави завдяки чудам і піднесенню до гідності блаженних і святих.

Якщо хтось отримає за посередництвом о. Йосифа якусь ласку від Бога, щиро просимо письмово повідомити про це за адресою:

Монастир Благовіщення,
вул. Лісна, 37а, с. Бороняво
Хустський р-н, Закарпатська обл.

ВІДПУСТОВІ СВЯТКУВАННЯ У КРЕХІВСЬКІЙ ОБИТЕЛІ

Величні відпустові святкування відбувались 20-21 травня цього року у день перенесення мощей св. Миколая Чудотворця, присвячені Великому ювілею – 2000-літтю християнства. Багато молоді Львівщини взяло участь у пішій прощі до Крехова. Серед неї – члени Марійської дружини та "Містичної троянди" василіянської церкви св. Андрія у Львові. Своє паломництво вони розпочали Молебнем до Пресвятої Богородиці біля фігури Матері Божої, що в центрі м. Львова, а потім вночі вирушили пішки зі свічками в руках до Крехова.

Вже зранку 20 травня почали прибувати з різних теренів Галичини перші паломники. Вони передусім заходили до святині, щоб помолитись до Господа, прихилити свої коліна перед чудотворними іконами Пресвятої Богородиці та св. Миколая, випросити для себе і своїх родин щедрих Божих ласк.

Пополудні багатолюдна процесія на чолі зі священиками, братами-монахами Василіянського Чину, монахинями різних Згромаджень вирушила Хресною дорогою. Вона тягнулась через ліс вздовж Побійної гори. Навіть дощ, який раптово впав на спраглу землю, не міг затьмарити духовної радості прочан. Вони роздумували над змістовними проповідями, які голосили отці Василіяни. А потім процесія вирушила до джерела з цілющою водою, де відбулось велике водосвяття.

Коли вечір бузковим серпанком впав на землю, прочани зібрались у монастирському храмі, де відслужена Вечірня з Литією. Чудово співали братиновики Крехівської обителі.

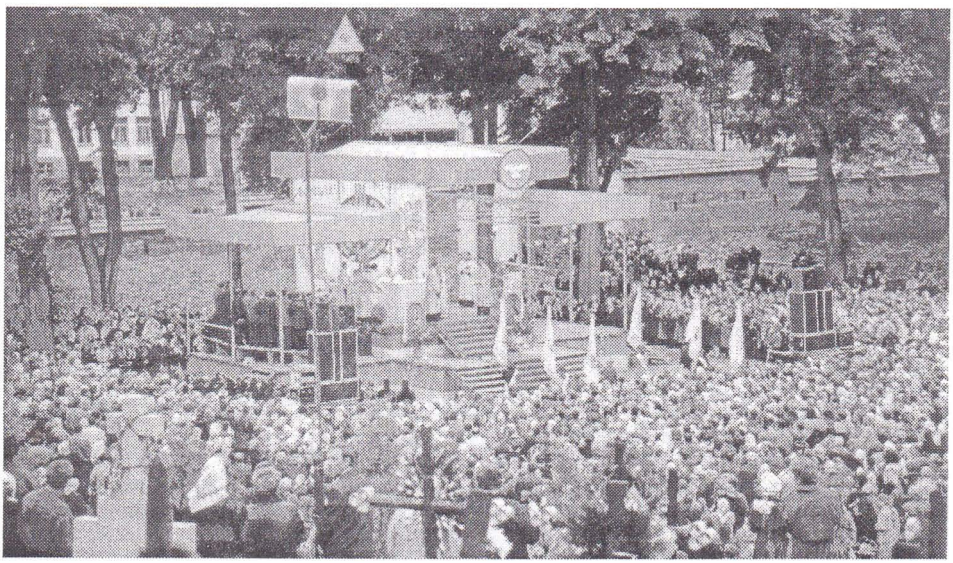

На світлині: під час Архиєрейської св. Літургії 21 травня у Крехівському монастирі

На світлині: численних прочан благословляє Преосвященний владика Софрон Мудрий, ЧСВВ, зліва о. Рафаїл Стефурак, ЧСВВ, праворуч о. Василь Тучапець, ЧСВВ

На просторій галявині, неподалік монастиря, відбулись нічні чування для молоді. Потішили присутніх гарним концертом духовних пісень брати Крехівського монастиря, члени Апостольства молитви з Жовкви, Крехова та багатьох василіянських монастирів Галичини. Кульмінацією нічних чувань був похід молоді зі свічками до джерела.

Вдосвіта відправлено урочисту Утреню, Молебень до св. Миколая. В 11 годині ранку мелодійний передзвін електронних дзвонів сповістив вірних про початок Архиєрейської св. Літургії, яку співслужили з Преосвященним владикою Софроном Мудрим, ЧСВВ з Івано-Франківська отці Василіяни Василь Тучапець, Дам'ян Кастран, Йосафат Воротняк, Рафаїл Стефурак, Стефан Романик та ін.

Сотні вірних приступали до св. Причастя, молитовно дякували Господеві за отримані ласки. Одухотворені, щасливі повертались прочани до своїх домівок. Вони несли в своїх серцях невгасимий вогник любові до Бога, живу віру, яка вестиме їх складними життєвими стежинами.

Ольга КРАК

УРОЧИСТЕ СВ. ПРИЧАСТЯ У М. КРИСТИНОПОЛІ

Хвилююча, радісна подія відбулась у неділю Мироносиць у василіянській церкві св. Юрія м. Кристинополя. Учні 2-их класів СШ № 4 приступили вперше до св. Причастя. До цієї важливої події школярів готували два ліцеїсти-випускники, що навчалися при василіянському монастирі м. Кристинополя (Червоноград). Вони провели з дітьми змістовні науки про молитву, Бога і Пресвяту Богородицю.

Батьки і всі присутні були зворушені до глибини душі цією подією. Цей день надовго запам'ятається другокласникам, їхнім родинам і парафіянам храму св. Юрія.

ВІДЗНАЧЕННЯ 2000-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ ХРИСТИЯНСТВА

13-14 травня у відпустовій місцевості с. Грушів Дрогобицького району на Львівщині відзначила ювілей 2000-ліття християнства Самбірсько-Дрогобицька єпархія УГКЦ. До села приходила пішки молодь з усіх 19 деканатів, де з суботи на неділю (вночі) проводилися нічні чування. Паломники приступали до криниці з цілющою водою у церковці. Архиерейською св. Літургією 14 травня завершилися святкування. Її відправляли єпископ-помічник глави УГКЦ Любомир Гузар, владики Юліан Вороновський та Михаїл Сабрига, ЧНІ на імпровізованому престолі. Співслужило біля 100 священиків. В урочистостях взяли участь більше 10 тисяч вірних. Кілька тисяч приступило до св. Причастя.

Києво-Вишгородська екзархія УГКЦ відзначила Великий ювілей 21 травня. На Аскольдовій могилі на імпровізованому престолі Архиерейську св. Літургію розпочав екзарх Києво-Вишгородський Василь Медвіт, ЧСВВ, а очолював її митрополит Перемишсько-Варшавський УГКЦ Іван Мартиняк у співслужінні з ієрархами нашої Церкви (єпископи Кир Михаїл Сабрига, ЧНІ, Кир Павло Василик, Кир Володимир Ющак, ЧСВВ, Кир Юліан Гбур, Кир Іриней Білик, ЧСВВ, Кир Андрій Сапеляк, Кир Іван Маргітич). Від Апостольської Столиці був присутній нунцій, архиєпископ Микола Етерович. Крім них, молитви до Господа піднесли численні священики з різних єпархій, монахи, монахині УГКЦ. Проповідь виголосив владика Василь Медвіт, ЧСВВ, темою якої було сутність християнства. Співав молодіжний хор церкви св. Миколая. На урочистості прибуло кілька автобусів вірних з Львівської архиепархії УГКЦ. Також на св. Літургії молився мер м. Києва Олександр Омельченко, народний депутат України Ярослава Стецько і інші представники влади. Загалом були присутніми біля тисячі вірних. Після св. Літургії відбувся концерт духовних пісень, які виконували молодіжні і дитячі хорові колективи.

На світлині: золотими куполами виблискують древні храми м. Києва на березі Дніпра

"ХРИСТИЯНСТВО – ОСНОВА ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ЦИВІЛІЗАЦІЇ"

У попередніх числах "Місіонаря" вміщено серію публікацій про розвиток християнства в світі та Україні. Вони відобразили позитивний вплив Христової Церкви на розвій європейської цивілізації. Християнська релігія мала благодатний вплив у сфері науки, культури, економіки, тощо.

Міжнародна наукова конференція на тему "Християнство – основа європейської цивілізації" проводилася протягом 10–13 травня у актовому залі Львівського національного університету ім. І. Франка. Цей давній український вуз гостинно прийняв науковців та богословів переважно з України та Польщі.

У перший день роботи відбулося урочисте відкриття цього наукового заходу. Зі вступним словом до присутніх у залі звернувся ректор ЛНУ ім. І. Франка проф. Вакарчук. Він зазначив про актуальність даної конференції. Із зверненням виступив єпископ-помічник глави УГКЦ Кир Любомир Гузар, який визначив три основні цілі роботи конференції – пізнати наше минуле (християнство є основою нашої історії), осмислити сучасність (як надалі жити і працювати на християнських засадах), приготуватись до майбутнього (спробувати дати напрямні нашим діям). Владика наголосив на важливості духовної праці з молоддю, яка є майбутнім України.

Також привітали учасників конференції владики православних Церков – архиєпископ УПЦ МП Августин Маркевич і митрополит УПЦ КП Андрій Горак. Від обласної влади успіхів і плідної праці побажав заступник голови Львівської облдержадміністрації п. Ігор Держко. З привітальними промовами виступили інші представники світської влади. Того ж дня було зачитано ряд доповідей, присвячених таким темам: Ісус Христос – Правдивий Бог і Правдива Людина (о. Ярослав Москалик, Польща), об'єктивні умови появи християнства (о. Богдан Прах, Польща), хрещення Русі-України і його світове значення (проф. Іван Паславський), місце християнства серед релігій світу (о. Станіслав Обірек, Товариство Ісусівців, Польща) та ін.

Цікавим був виступ вислуженого Протоархимандрита Василіянського Чину, дослідника історії нашої Церкви о. Ісидора Патрила, ЧСВВ. Він висвітлив тему про Берестейську церковну унію як важливу віху відновлення єдності Христової Церкви.

11 травня робочою темою пленарного засідання конференції було *"Християнство і соціальна етика"*. Вона є актуальною для нашого посткомуністичного суспільства, бо пізнаємо світовий, зокрема європейський досвід

впливу християнства на становлення громадянського суспільства. Доповідачі представили такі теми: "Ісус Христос – Життя, Надія і духовна Пожива людства" (о. Теодозій Янків, ЧСВВ, Івано-Франківськ), "Вчення Ісуса Христа і тоталітарні ідеології 20 століття" (Степан Заброварний, Польща), "Християнська етика як методологічна засада філософії права" (Стефан Сливка, Україна) та ряд інших.

Наступного дня міжнародна наукова конференція ще більше набула своєї ваги, бо окрім цікавої теми *"Християнство і культура"*, у актовому залі Франкового університету виступив високодостойний гість з Ватикану кардинал Поль Пупар. Його доповідь відобразила те, як християнство було і є основою європейської культури. Іконографія має великі традиції в українській культурі. Про це засвідчив виступ Олега Сидора, фахівця з Національного музею у Львові. Не менш цікавими були ще такі теми, порушені 12 травня на конференції – українська церковна музика у світовому контексті, християнство і розвиток європейських народів (у етнографічному аспекті), від Слова Біблії до Слова поезії: образ Месії та ін.

Останній день учасники присвятили свою роботу найосновнішій темі – *християнство і майбуття*. Професор Володимир Мельник (Львів) у першій доповіді застановився над глобальними проблемами сучасності. "Нова євангелізація" – цей термін став доволі поширеним в останні роки. Голошення Божого Слова у посткомуністичному просторі, тобто у нових реаліях (на відміну від десяти років тому) – основний акцент виступу о. Степана Минька, ЧНІ (Львів). Спорт – це важлива ділянка нашого життя, яка зміцнює здоров'я нації. Ректор Львівського, інституту фізкультури у своїй доповіді торкнувся перспектив співпраці Церкви і спорту. Науковець з Дніпропетровська Ольга Максимцева висвітлила роль християнських конфесій у соціально-політичному житті України.

На завершення конференції відбувся круглий стіл, присвячений питанням співпраці Церкви та молоді.

Сподіваємося, що задекларовані владикою Любомиром Гузаром цілі реалізувалися на цьому поважному науковому зібранні, а наукові дослідження сприятимуть розвиткові українського суспільства і Церкви.

Ігор СКЛЕНАР

ЗУСТРІЧ ЗІ СТУДЕНТАМИ

У Львівському національному університеті ім. І. Франка 11 травня цього року відбулась зустріч студентів першого курсу факультету журналістики з о. Йосафатом Воротняком, ЧСВВ.

Отець Йосафат, ЧСВВ прочитав студентам лекцію на тему: "Христос – правда і життя", а також ознайомив присутніх з Декретом Другого Ватиканського собору "Про засоби суспільного повідомлення".

Потім відбулась цікава дискусія з студентами на духовні теми. Лектор відповів на численні запитання, які хвилювали студентів.

ПРЕДСТАВЛЕНО КАТЕХИТИЧНИЙ ПРАВИЛЬНИК УГКЦ

4 травня цього року в приміщенні Львівської Богословської Академії відбулася репрезентація "Катехитичного правильника Української Греко-Католицької Церкви" (Львів "Свічадо", 1999 р.), організована катехитичною комісією УГКЦ, катехитичним Інститутом ЛБА та Українським богословським науковим Товариством (УБНТ).

На презентацію прибули представники духовенства від різних церков з багатьох єпархій України, від чернечих згромаджень (зокрема, Протоігумен отців Василіян о. Йосиф Будай), катехитичних осередків, управління освіти, а також були присутні гості зі Східної України та Америки.

Першим виступив владика Любомир Гузар, єпископ-помічник Глави УГКЦ з доповіддю про особу катехита та катехизацію в Українській Церкві, наголосивши на необхідності усвідомлення того, що всі ми є свідками Христа. Нашим завданням є виховати ціле нове покоління добрих християн. Владика Любомир дав високу оцінку "Катехитичному правильнику Української Греко-Католицької Церкви", підкресливши, що в цій книжці віддзеркалена історія нашої Церкви, подано різні аспекти катехизи та її роль в євангелізаційній місії Церкви.

Голова Синодальної комісії владика Петро Стасюк (Австралія) та співголова владика Юліан Вороновський (єпископ-ординарій Самбірсько-Дрогобицький) надіслали учасникам презентації привітання, які зачитали відповідно о. Тарас Барщевський з Хорватії та о. Василь Боянівський. Присутні прослухали низку цікавих доповідей, серед них – доповідь голови Патріаршої катехитичної комісії с. Луїзи Цюпи, СНДМ, яка була присвячена аналізу роботи над цією книжкою. У ній брали участь представники всіх єпархій як в Україні, так і на поселеннях. Матеріали неодноразово обговорювалися на Синоді єпископів УГКЦ, на засіданнях Українського богословського наукового Товариства (УБНТ) та єпархіяльних катехитичних комісій. Сестра Луїза, СНДМ звернулася до ієрархів нашої Церкви із словами подяки за провід, духовну опіку та допомогу у впровадженні в життя положень "Катехитичного правильника УГКЦ".

Змістовним, цікавим був виступ о. Івана Гаваньо, в. о. голови УБНТ, який зробив загальний огляд репрезентованої книжки і дав коротку характеристику кожної її частини. Про богословський аспект катехизи доповідав о. Мирон Бендик, директор Дрогобицького Катехитичного Інституту, про літургійний аспект катехизи своїми роздумами поділився о. д-р. Петро Ґаладза, декан богословсько-

го факультету ЛБА. Появу "Катехитичного правильника УГКЦ" о. Петро назвав феноменом в історії Української Церкви, фундаментом, на який повинна опертися цілеспрямована катехитична діяльність.

Про педагогічний аспект катехизи доповіла п. Марія Швед, Голова науково-педагогічного товариства ім. Ващенка, а про структурне забезпечення катехизи йшлося у доповіді о. Олекси Петріва, члена Катехитичної комісії УГКЦ. Після закінчення виступів відбулося обговорення доповідей. Своїми думками ділилися гості з різних єпархій, у тому числі зі Східної України. Доповідачі відповідали на запитання учасників репрезентації.

Виступи учасників, обмін думками, зауваги та побажання стали підтвердженням слів Євергія Понтійського: "Знання – в розумі, розуміння – в серці". Це означає, що репрезентовану книжку не варто читати швидко, "на одному подиху", а потрібно дозволити їй навчити нас і сприймати її не лише розумом, але і серцем.

Надія ГРИВНАК

З ЖИТТЯ ТОВАРИСТВА МЕДИКІВ ІМ. СВ. ЛУКИ

Наші читачі вже поінформовані про існування та діяльність цього Товариства, яке діє при церкві св. Андрія у центрі м. Львова.

Великим здобутком Товариства була конференція на тему "Вірмо Богові, а не екстрасенсам" (див. № 4 за 2000 р.), що зібрала велику кількість інтелігенції та духовенства. Товариство, крім щомісячних зібрань (на них читаються та проводяться дискусії), влаштувало з нагоди Великодня "спільне свячене". Не треба було великої заохоти, щоб господині постаралися про усе потрібне. Не забракло ні пасочки, ні ковбаски, ні традиційних крашанок.

Спільнота медиків після великодніх страв засіла до столу, ділилася святковими враженнями. Медичні працівники ділилися своїми професійними здобутками і труднощами.

Товариство має намір організувати нову конференцію на тему "Шкідливість алкоголізму" у місяці вересні. Пролунала думка, що спільнота медиків потребує поповнення професіоналами, яких при василіянській парафії св. Андрія у центрі міста є багато.

Запрошуємо лікарів і медсестер ставати членами Товариства. Записатися можна при вищевказаній церкві у першу неділю кожного місяця о 12 годині.

Товариство медиків ім. св. Луки

РОЗДУМИ ПРО НАЗВУ НАШОЇ ЦЕРКВИ

Пропозиція на останньому Синоді єпископів УГКЦ, який відбувся у жовтні 1999 року, щодо зміни назви УГКЦ викликала у християнській пресі та серед широких кіл нашої Церкви багато дискусій. Чи не найбільш обгрунтованими видаються думки о. д-ра Д. Блажейовського у відкритому листі до Синоду єпископів УГКЦ від 24 березня 2000 року. Подаємо найцікавіші його фрагменти.

На думку о. Дмитра, впровадження нової назви і зміни дуже потрібна, "не передчасна, а досить спізнена, не шкідлива, а корисна".

"Зміна потрібна". Ми не повинні далі вживати назви "Греко-Католицька Церква", бо ця назва чужа, надана нам Австрією, і не відповідна, бо не знати, кого вона визначає. Ця назва відноситься до румунів, до мадярів і до словаків (чи радше до тих, які віднедавна хочуть бути словаками), а також до греків, що живуть у Греції і є греками католиками східного обряду. Вони належать, як українці, до Риму. Тут, отже, замість слова: "греко" треба б знайти інше слово, бо під словом "грек" майже кожний розуміє грецький народ.

"Греко" нам не підходить навіть, коли йдеться про "грецький" обряд, як дехто це поясняє і хотів би далі з огляду на обряд цю назву затримати. Греки, росіяни та східні українці називають цей обряд загально не грецьким, а православним, а у західному світі його сьогодні всюди називають "візантійським". Отже, нема якоїсь причини, щоб українці зв'язані з Вселенською (Католицькою) Церквою, не будучи греками, цього слова трималися. Тим більше, щоб тримали це як обрядову назву тоді, коли вона від довшого часу не вживається й не вказує на українців, а на всі інші національності, які "греко" вживали, чи ще вживають... Вживання у нас далі назви "греко-католики" нині не має сенсу.

Назва "Київська Церква", яку обговорював Синод, найкраще підходить, тому що відомі в історії назви за своїми обрядовими, культурними чи релігійними осередками, як, наприклад, Антіохійська, Єрусалимська, Олександрійська, Візантійська чи Римська Церква. Київ був культурним і релігійним та, до певної міри (особливо в могилянський період) обрядовим центром.

Замість слова "католицька" треба поставити слово "вселенська". Це слово означає те саме, що "католицька", але відразу психологічно сягає далі поза Польщу, і звучить ширше і просторіше, бо іде на цілий світ. І ні росіяни, ні православні українці не будуть сплутувати нас з поляками-католиками. І воно, правдоподібно, буде більш сприйнятливе для наших право-

славних братів українців".

О. Дмитро Блажейовський вважає, що нам не закидатимуть ніби назва "Київська Вселенська Церква" мовляв, "польська", чи напівпольська. "Вона ясно вказує, що зв'язана з Києвом і з Володимиром Великим, який Київську Вселенську Церкву створив та утвердив. За нього вона була Київська, бо у Києві був її центр, і Вселенська, бо мала зв'язок з Римською Вселенською Церквою та з іншими Церквами. Назву нашої Церкви Синод конче повинен обговорити і визначитись з тої причини, щоб не було непотрібного помішання з латинською Церквою. Вона з якоїсь причини в Україні вживає назву "Українська Католицька Церква".

При цій нагоді треба вирішити, щоб "Берестейську унію" називати у майбутньому у проповідях, періодичних виданнях і наукових працях не унією, а ренунією, тобто відновою зв'язку Святоволодимирової Київської Церкви, яка до Керуляріївського розподілу була з'єднана з усіма Церквами, і також з Римом. У Флоренції та Бересті не було якихось уній, а були реунії, тобто повернення до давнього зв'язку, який існував за Святоволодимирських часів. Київська Вселенська Церква не є якась нова Церква, а давня Церква з Святоволодимирських часів. А всі православні Церкви – автокефальні, включно з Царгородською і Московською. Це Керуляріївські Церкви, бо повстали після розриву Керулярія з Ватиканом. Наша Церква у 1054-1596 рр. належала до грецької групи Керуляріївських Церков. У 1595 році вона полишила Керуляріївську групу і відновила єдність з Вселенською Римською Церквою.

Щодо назви, то кожний може взяти собі таке ім'я, яке йому підходить. Нашій Церкві, з огляду на вищезгадані причини, найбільше підходить назва "Київська Вселенська Церква". Слово "Вселенська" не є чимось новим, бо це вірні чули і чують під час Святої Літургії на Великому Вході, при поминанні "Вселенського Архиєрея".

о. д-р Дмитро БЛАЖЕЙОВСЬКИЙ

НАМ ПИШУТЬ

Христос Воскрес!

У 1993 році відчував погрішення стану здоров'я. Лікарі не могли визначити, від якої хвороби страждаю. На свято Водохрещення освятив воду і спожив її. Після молитви відчув себе зовсім краще. За деякий час стан здоров'я покращився.

Висловлюю подяку Господеві за чудесне оздоровлення.

З повагою
Богдан, м. Львів

НЕ НАРІКАТИ НА СВІЙ ХРЕСТ

Подаємо розповідь о. Мелетія Батога, ЧСВВ з Вінничини про цікаву зустріч з незрячою жінкою, яка поділилась своїми життєвими проблемами, розповіла свою історію життя. Священик хотів скріпити її на дусі, почав розповідати про значення терпінь, страждань і поневірянь християнина. Жінка уважно вислухала науку священика, а потім почала розповідь:

– Знаєте, отче, я неосвічена, але на душі у мене замість смутку – радість. Якийсь внутрішній голос потішає мене: "Ти служила людям і Богові. Тебе чекає велика нагорода".

Зір я втратила під час війни. Тоді в нас дуже ширилась епідемія тифу. Багато людей нашого села захворіли і померли. Серед хворих були і мої близькі родичі. Мені було всього 17 років, батько був на війні, а моя добра мати, як могла, так помагала не тільки родичам, але і всім сусідам. Часто бувало, що вона, зготувавши обід, просила віднести їжу до нашого хворого родича. Я брала кошик з гарячими стравами і вирушала стежиною край села. Заходила до хворої дядини. Побачивши мене, вона дуже зраділа і дякувала: "Нехай Бог заплатить сторицею за вашу доброту, тобі і твоїй матері, що нас не забуваєте. Від чоловіка мого немає ніякої вістки з фронту, не знаю, чи він живий, чи ні..."

У хаті вуйка Василя проживала ще його хвора мати. Дружина померла від тифу, а діти пішли жити до родичів. Він мене не впізнав, а коли пояснила, хто це до нього прийшов, то зрадів.

– То це ти, Насте? Дай тобі Боже здоров'я! Мої діти забули про мене. Де вони тепер?

Його мати сиділа на печі і мовчки кивала головою, дякуючи мені. Я залишила обід і повернулася до дядини, щоб допомогти їй по господарству. Через деякий час я заразилась тифом і захворіла. Моя мати робила все можливе, щоб мене вилікувати. Приймання ліків дало мені ускладнення: пошкодився зоровий нерв. Зір почав падати, а згодом втратила його назавжди. Боже, як я переживала, все сподівалася, що з часом зір повернеться. З кожним днем мої надії розвіювались. Батьки мої теж переживали. Я часто відчувала, як плакала мати, як тяжко переносив цей смуток батько. Він інвалідом повернувся з війни. Мені було його дуже шкода. Я часто думала над тим, що стала для них тягарем. Тому намагалась мовчати...

Та хіба щось можна приховати від материнського серця? Воно таке чуйне і вразливе до переживань своєї дитини. Не раз, бувало, йдуть дівчата і мені гукають: "Насте, ходи з нами, погуляємо!" Вони співали, жартували, а я Божого світу не бачу. І такий жаль мене охопив.

– Не плач! Це тобі не допоможе. Візьми себе в руки, – говори-

ли вони. Я подумала: "Така Божа воля і важко щось змінити".

Одного разу я йшла дорогою, слухаючи спів пташок. Мені здавалось, що це ангели співають, славлячи Бога. На душі було радісно. Я на мить зупинилась. Тут надійшла моя мати і запитала:

– Чому ти тут стоїш? Що задумала?

– Пташки співають, мамо. Чуєте?

– Чую... До яких пір ти будеш тривожити моє серце?

Прийшовши додому, мати сварила мою молодшу сестру.

– Чому не дивишся за Настею? Вона вже стояла перед криницею, тільки не наважилась...

Мене немовби електричним струмом пронизало. Я все зрозуміла, чому вона так переживала. Вночі я почала молитись Богові, просила опіки на майбутнє. "Ісусе милосердний, не дай мені, ані моїм рідним падати на дусі. В Тебе, Матінко Божа, щиро благаю: заступися за мене. Святі ангели і архангели, бережіть мене. Свята Анастасіє, моли Бога за мене!" Мати почула, як я молюсь та промовила:

– Насте, лягай спати, заспокойся. Бог добрий, він нас не опустить.

Через деякий час мене віддали в інтернат у Кам'янець-Подільський, де я навчилась читати і рукоділля. Тут я зустріла немало дівчат, в яких зовсім не було родичів і до них ніхто не приїжджав. До мене завжди навідувались родичі, а до них ніхто.

Та найбільшим переосмисленням моїх терпінь було перебування в будинку хворих в Одесі, який діяв при монастирі. Там лежали хворі, які теж були незрячі. Ми їм допомагали. Одного дня я сиділа біля однієї хворої, яка не рухалась, бо була паралізована. Коли я говорила про своє тяжке життя, то вона сказала:

– Насте, я тринадцять років не знаю, яка наша земля. Моїм світом стало ліжко. Я не можу рухатись. Але думаю: "Дав мені Бог цей хрест, дасть мені силу зносити його без нарікання... Не нарікай на Бога, Насте. Яку долю дав тобі Бог, такою її приймай". Ці слова на мене сильно вплинули. Я її запитала:

– Ви, напевно, віруєте в Бога?

– Так. Без віри немає життя. Ця відповідь мене підкріпила у терпіннях.

Після цього в мене ніколи не виникало думки і бажання нарікати на свій хрест. Роки пролетіли швидко. Сім'я, діти, а тепер внуки є для мене доброю потіхою. Дав би Бог ще здоров'я, щоб я могла приходити до церкви на Службу Божу в неділю і свята та приймати святе Причастя.

Дай Боже змогу вливати надію на життя і на вічну нагороду тим, які мають ще тяжчий хрест від мого.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ,
м. Бар

НА РАДУ ЛУКАВУ ВІН НЕ ВСТУПИВ

В своїх псалмах таких мужів Давид називає "Блаженними". Різні окупанти української землі зазивали віками наш народ на оці "лукаві ради". В 1946 році комуністична влада спільно з Російською православною Церквою організувала псевдособор УГКЦ. Багато греко-католицьких священиків тоді було вигнано із парафій і посаджено в тюрми. Одним із них був о. Герман (Григорій) Будзінський, ієромонах Студійського Уставу.

Після відбуття двох тюремних покарань о. Г. Будзінський відважно писав генеральному прокурору СРСР: "Мене судили тільки за те, що я не хотів перейти в Руську Православну Церкву. Так, я дійсно не хотів в неї перейти, бо ця церква на довгому протязі історії помагала російському царю гнобити український народ". Це послання о. Герман писав російською мовою і нам, молодим священикам, пояснював, що ворога треба побарювати його ж мовою, щоб не міг сказати, ніби не розуміє.

Походив Григорій Будзінський із села Перегноїв біля Глинян на Львівщині. Мав ще трьох братів. Один з них – Микола був в УПА (псевдо "Вільха") і загинув від енкаведистів-чекістів у січні 1945 року в с. Перегноїв. Григорій Будзінський закінчив сільську школу і Торгівельну академію. Працював в м. Горохові на Волині. Там оженився із дочкою місцевого священика, яка померла під час родів із дитиною. Повернувшись із Волині в рідне село, зазнав від польської окупаційної влади переслідувань за свою національну свідомість.

Вступив в Унівський монастир Студійського Уставу, згодом навчався у Римській духовній семінарії "Руссікум". Ця семінарія готувала католицьких священиків для духовної праці на теренах СРСР. Вільний світ не тратив надії, що імперія зла розпадеться таки колись і потрібно буде багато місіонерів.

Першу Св. Літургію відслужив о. Герман Будзінський в Глинянах перед початком Другої світової війни. З приходом в Україну німців повернувся в Унівський монастир. Добровільно зголосився сповідати на цитаделі у Львові полонених радянської армії. Довший час працював за Збручем серед наших братів-українців. Повернувся знову в Галичину після доносів на нього німцям.

В 1944 році, коли совєтські війська окупували Львів, митрополит Йосиф Сліпий за згодою світської влади вислав в Москву делегацію УГКЦ для нормалізації відносин між Церквою і державою. Крім о. д-ра Костельника до Москви поїхали Архимандрит Студитів о. Климентій

Шептицький, о. І. Котів і о. Герман Будзінський. В Москві прийняли їх представники світської влади, а потім і патріарх Російської православної Церкви.

В Україні незадовго після цього о. Будзінський був заарештований. Для доведення злочину енкаведисти примусили ложно свідчити одного вчителя, який сказав: "Під час німецької окупації о. Герман відправляв антирадянські Богослуження". На запит підсудного о. Будзінського, які саме були ці Богослуження – Утреня, Св. Літургія чи Молебен, – свідок відповів: "Я не пригадую". До цього безглуздого свідчення совєтське правосуддя додало ще інший "злочин": послух єпископові Миколаю Чарнецькому. І за такі безглузді "злочини" о. Герман Будзінський був засуджений на довгі роки концтаборів. Про цей засуд він писав потім генеральному прокурору так: "Мой приговор гениально глупый и нелепый, ибо даже языческий гонитель не судил священика за послушание своего епископа".

В концтаборі о. Будзінський крім каторжної праці займався ще й підпільно душпастирською.

Відбувши перший термін покарання, в 1956 році був засуджений вдруге. Із концтабору писав він часто в Москву листи-прохання. Після одного листа о. Германа звільнили і навіть реабілітували за другу судимість. Вернувшись у Львів, о. Будзінський замешкав в купленій монахами невеличкій хатині із ще одним ченцем Студійського Уставу.

Ця хатина стала напівлегальною греко-католицькою церквою. Отець Герман відправляв щодня співану Святу Літургію при великій кількості вірних. КГБісти часто штрафували його, але він далі відправляв в цій хатині і часто їздив це робити в різні села до відчинених відважними людьми церков. На прохання автора цих рядків став він обслуговувати церкву в с. Підгайчики біля Рудок. На переслідування нашої Церкви і атеїстичну пропаганду в пресі о. Герман висилав протести в газети, прокурорам і міжнародним організаціям. Після легалізації УГКЦ о. Будзінський із підірваним здоров'ям проживав у монастирі монахів Студійського Уставу, що по вул. Винниченка у Львові.

Він помер 4 січня 1995 року, похований біля співбратів Студитів на Янівському цвинтарі недалеко могил Українських Січових Стрільців.

о. Роман КАСПРИШИН,
парох УГКЦ смт. Рудно на Львівщині

• ***ТВОРЧІСТЬ НАШИХ ЧИТАЧІВ***

МОЛИТВА

Я серцем молюся до Бога,
Коли не моляться уста.
Коли весь світ пересторога,
Коли вже слів не вистача.

Коли у смутку серце плаче,
Я слізьми Господу молюсь.
Я в небеса лечу неначе,
В одно із Господом лучусь.

В веселості душа співає –
Молитвою радію я,
Молитвою вінок сплітаю,
Молитва – це душа моя.

Коли в страху душа тріпоче,
Я знов молюсь, молюсь, молюсь.
Коли любов пізнати хочу –
Любить молитвою учусь.

Люба ЛУЧКЕВИЧ,
смт. Новий Яричів Львівської обл.

У ВІНОК ГОСПОДЕВІ

У вінок Господеві – найщиріші слова,
Найпалкіші молитви і найкращі діла.
У вінок Господеві – найчистіші серця,
У вінок Господеві, на прославу Творця.

У вінок Господеві – щиру сповідь до сліз,
Перепрошення наше за щоденний наш гріх.
У вінок Господеві – лиш сердечну любов
У вінок Господеві, на прославу Його.

Леся СТАВОВА-УХАЧ,
м. Львів

ПОДИХ ВІЧНОСТІ

Цвіли карпатські полонини. Духмяне зілля сплелося у неозорий килим. Своїми чисто вмитими росою голівками квіти полонин вітали схід сонця. Гори наче завмерли. Лиш перший несміливий пташиний переклик проймав гірську тишу, таку могутню й чисту... Та десь в ущелині немов прокинулося маленьке джерельце, радісно дзвеніло й так сміливо збігало поміж скелями до повноводної бурхливої ріки. Ґазди вже виганяли з колиб свої отари. Й здавалося, що полонини вкриваються кремовими пухнастими хмаринками. А десь далеко гучно лунала трембіта й будила зеленоокі Карпати...

За дідусем плентався напівсонний Іванко, розмахував палицею та щось покрикував на й так заляканих овець.

– Іванку, сину, біжи-но до джерела й набери водиці, – звелів онукові сивобородий дідусь.

– Але не барись там!

– Добре, діду, – неохоче озвався малий Іванко. І вниз до гомінкого джерела звивистою стежиною побіг хлопчина. Просто зі скелі бив кришталевий струмінь. Іванко надовго припав устами до джерела: така вже вона смачна та вічновесела карпатська вода... Хлопчик враз пожвавішав. Вмивався й хлюпався у струмку.

У тому місці, де русло ріки було найвужчим, два берега сполучала древня кладка. Не дозволялося дітям вступати туди. "Не смій, Іванку!" – дзвеніли у голові строгі дідові слова. Але де там, нікого з дорослих поруч, чом би не спробувати. Хвилі гойдали стару кладку, а вона вигиналася і скрипіла так, наче тільки й мріяла пуститися берега.

Крок за кроком Іванко пробрався на середину кладки й сів, звісивши у воду ноги.

– Справжнісінька гойдалка! – радів хлопець.

Вволю нагойдавшись, спробував Іванко підвестися та даремно. Кладку не на жарт кидало. Тоді спробував повзком. І саме в той момент величезна хвиля вивернула немічну кладку й Іванка підхопив всепоглинаючий гірський потік...

– Рятуйте! – вже зовсім слабо, захлинаючись, стогнав хлопчик.

Та тут зненацька гірський потік перегородила розлога кленова гілка. Іванко міцно вхопився у рятівні віти, що якось невміло наближали його до берега. А там Іванко побачив своїх рятівників. Дві смагляві кучеряві голівки стирчали з-за каменя, а тоненькі рученята щодуху тягли гіляку з Іванком. І навряд у такому нерівному двобої зі стихією циганчата дали б собі раду, якби не сильна рука, що несподівано підхопила гіляку.

Дужий циган витяг на берег Іванка. Минуло трохи часу, поки

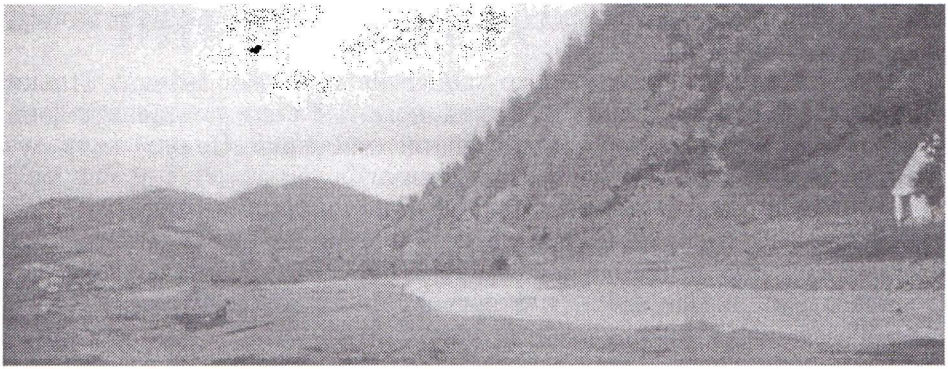

Іванко отямився і помітив, як дві пари чорних, як вуглинки, оченят з цікавістю його розглядають.

– Дякую вам! – знітився і тихенько прошепотів Іванко.

– Рости здоров! – озвався сильний, трохи хриплуватий голос.

Поруч, на камені, сидів і палив люльку той самий високий чоловік. На скронях чорне волосся мав посрібнене сивиною, його темне обличчя було спокійним і серйозним, а великі очі мали незбагненний дивний вираз чи то радості, чи вдумливості, чи може навіть дивилися якось лагідно.

– І вам, дядьку-цигане, дякую дуже.

– Що то з тобою, хлопче, за пригода? – з незвиклою вимовою запитав чоловік.

Іванко усе розповів, потупив погляд і залився густим рум'янцем... – Ну, герой, пішли!

Тільки тоді Іванко поглянув на себе: руки й ноги подряпані, на колінах і долонях великі зсадини. Та в ту ж мить відчув біль, аж сльози наверталися на очі.

– Ходи, хлопче! Певно не раз тобі говорили. Будеш нечемний то віддадуть циганам. То тепер не нарікай!– жартував чоловік. Не далеким був шлях, як з-за кущів відкрилася Іванкові цікава картина. Галявину щільно вкривали... строкаті намети. Посередині розкладено велику ватру, там жінки заходилися готувати їжу. Навколо бігали замурзані циганчата. Збоку двоє чоловіків рубали дрова. І весь цей рух виливався у безперервний галас: плакали діти, їх сварили матері, на тих, у свою чергу, кричали чоловіки і навпаки.

Але на якусь мить Іванко забув про все на світі. Неподалік, під розлогими деревами, стояв табун прекрасних коней. Всі, як один,– стрункі, з пишними гривами, білі, чорні, гніді... Аж подих перехопило.

– Вайдо, що то за хлопця ти приніс!? – озвався один з чоловіків. Циганчата Вероніка і Філіп теж вертілися коло батька і жваво по-циганськи щось розповідали. Мабуть, про те, як рятували на річці цього гуцульського хлопчика... За якись час Вайда вже проми-

вав подряпини, прикладав пахучі трави й обережно завивав побиті Іванкові коліна.

Біль трохи втамувався і вже майже не турбував Іванка. Тільки от підвестися було важко, підпухла нога... Та ще поставав в уяві образ сердитого діда: "Де подівся той шибеник? Певно, знов зустрівся з такими ж малими ледацюгами!"

– От як відкопаю панський скарб, буду сам собі господар. Вівці не пастиму, в городі не порпатимуся... Тільки на ярмарок ходитиму і куплятиму, що душа забажає! – так собі думав малий Іванко.

– А в нас ніколи нема багато грошей... – почав було Філіп.

– Та що ви, кажуть тільки й знаєте: жебрати і брати, що криво лежить!– заносився Іванко.

– Не кажи так, бо не можеш знати про всіх! – аж почервоніла від розпуки мала Вероніка.

– Наш тато Вайда каже: "Не той бідний, що не має у кишені гроша, а той, що не має в душі мрії" – вступився Філіп.

– Ну і яка ж та ваша мрія? – насмішкувато питав Іванко.

– Будитися серцем від мелодій лісу, гір, моря... Вільно мандрувати світом, як проходить лісами й полями благородний олень чи перелітає океан бистрокрилий птах, прагнучи до життєдайного тепла... І зникати, як Сонце за пагорбом, коли відцвіте і принесе свої плоди й наше життя, покликане Богом, – це і є мрія кожного з нас, – спокійно відізвався дядько Вайда. А очі чоловіка знову засвітилися тією ж лагідною мудрістю та волелюбністю. Нашому Іванкові стало якось трохи не по собі, бо у глибині душі він відчував те саме. Хіба ж він, Іванко, не справжнє дитя Карпат? Чи не його дідусь полюбляє так часто повторювати ці загадкові слова: "Щасливим на світі є той, хто любить красу квітів, хоч і не чує, як вони ростуть. А знає, що великі речі відбуваються у тиші."

Але думати про тишу Іванкові не довелося. Густі сутінки раптом спалахнули полум'яним вихором циганського танцю, квітчастими сукнями диво-танцівниць, запальним акордом гітар й різноголоссям веселої пісні. Це було справжнє циганське весілля! Так вміють радіти життю лише ті, хто пам'ятають, що найбільший скарб під Небесами – щастя, бо воно і є подихом вічності, вільної та прекрасної...

Почулося глухе відлуння у горах: "Йванку-нку-нку!". А за хвилю з-за пагорба вже повертався дядько Вайда, слідом йшов Іванків тато та ще декілька сусідських газд. Батько обійняв свого неслухняного Іванка і сердечно дякував Вайді. А хлопчина зняв з шиї маленький ланцюжок, і сяйво ватри освітило схожий на срібну краплинку медалик. Розхвильований Іванко простягнув його цигану: "У нас Богородицю дарують на щастя!" І темні нерозгадані очі Вайди знову заблищали, тільки цього разу від зворушливих радісних сліз...

Романна АНТОНЮК

ВІН НЕ БОЯВСЯ СМЕРТІ

Коли по всіх церквах у Великодні дні відправлялись воскресні богослужіння і приносились безкровні жертви св. Літургії нашого Спасителя, Господь Бог покликав до вічності Ісидора Гончара, ЧСВВ. На другий день Великодня він виконував свою душпастирську працю. Сталась автомобільна аварія і душа о. Ісидора переставилась з видимого у невидимий світ. Відслуживши Службу Божу у Херсоні, він їхав автомобілем у с. Шевченкове та Божа воля була іншою...

З о. Ісидором мені довелось жити в одній кімнаті (келії) протягом трьох років побуту у Золочівському монастирі. У своїй невеликій келії ми не відчували тісноти. Добре вихований у священичій сім'ї о. Ісидор був завжди вимогливий до себе і до тих, хто проживав з ним. Спільна молитва, душпастирська праця на парафіях, а також фізична праця у відбудові церкви і монастиря були щоденним нашим заняттям. Ми були перейняті майбутнім Церкви і Василіянського Чину. Незважаючи на різні труднощі, о. Ісидор завжди жартував. Найбільше вражало нас його бажання собі щасливої смерті.

Що є нашим домом?

Одного дня ми збиралися на духовну працю у села. Ми пішли на духовну обслугу. Я запитав о. Ісидора, чому він так зраненька піднімається зі сну, на годину раніше від розпорядку. Отець Ісидор відповів:

– Отче, мені так хочеться додому.

– Скажіть про це отцю-ігумену, нехай він вас відпустить, до Тернополя недалеко, – порадив йому.

– Що ви кажете, отче! Хіба ви не розумієте, де мій дім та і ваш.

Тут о. Ісидор усміхнувся і додав:

– А що, ви не хочете додому, де так гарно співають райські пташки. А поруч ангели? Звідки видно всю нашу Україну та цілий світ?.. Коли то мене Бог покличе? Я таки хочу йти до свого небесного дому. Бо ми на землі подорожні, а справжній дім є там.

Опіка над хворими

Отець Ісидор ніколи не забував людей похилого віку, а також хворих осіб. В першу п'ятницю він пішки йшов, щоб відвідати хворих. Вони з нетерпінням чекали свого духовного опікуна. Після уділення св. Тайн Сповіді і Причастя він завжди потішав хворих короткими повчаннями і вселяв надію у часі їхньої недуги.

В Золочеві неподалік церкви св. Миколая проживала одинока і вбога жінка Катерина. Отець Ісидор з самих початків відвідував її і

приносив деякі продукти. Одного разу до Катерини зайшло троє священиків, серед них о. Ісидор. Вона дуже зраділа цьому. Отець Ісидор поклав на стіл деякі продукти, а Катерина подякувала:

– Ціле життя я прожила, але таких добрих людей не зустрічала. Я не знаю, як мені вам віддячитись.

Отець Ісидор промовив:

– За всіх нас трьох моліться. Найперше моліться, щоб мене Бог якнайскоріше покликав до себе.

Незабаром автор цих рядків знову відвідав цю жінку. Після сповіді вона почала розпитувати мене:

– Я ніяк не можу зрозуміти отця Ісидора. Він такий добрий, усім помагає, а тут хоче вмирати. Та такі люди повинні довго жити, щоб творити добро іншим.

– Вас прошу не переживати, о. Ісидор пожартував, щоб вас трохи розвеселити. А ви як можете, так моліться за Божу ласку для нас.

На похороні

А одного разу у с. Вороняках біля Золочева ми з о. Ісидором відправляли похорон. Дочка покійної дуже плакала. Отець Ісидор підійшов до неї і почав їй пояснювати, що таке смерть.

– Невже ви не бажаєте своїй мамі вічного щастя? Адже ж вона сповідалась і прийняла св. Тайни перед смертю. Вона пішла туди, де немає болю, де немає смутку, де світлом є сам Ісус Христос. Звідти вона більше вам поможе, ніж тут, як би ви жили разом. Я теж як помру, то буду помагати всім своїм отцям, браттям і вам теж.

Ця розмова заспокоїла заплакану дочку.

Вияв пошани

В селі Хельчицях після недільної служби Божої о. Ісидора попросили посвятити "Будинок Просвіти". Із церкви процесійно вийшли вірні. Дівчата кидали квіти перед отцем під час ходу процесії. Після посвячення він зворушливо сказав:

– Я не гідний такої почесті. Якщо би я знав, що це буде так торжественно, не погодився би на свячення вашого "Будинку Просвіти".

* * *

Думки о. Ісидора про смерть важко сприймалися багатьма людьми. Він завжди казав:

– Я людям говорю правду про смерть, а вони не хочуть цього сприймати. Але нічого дивного, бо Ісуса Христа теж не розуміли, коли він говорив: "Я є воскресіння і життя. Хто в мене вірує, той навіть і вмерши житиме!" (Ів 11, 25). Ці слова завжди повторював покійний о. Ісидор, ЧСВВ.

о. Мелетій БАТІГ,ЧСВВ

ВІДІЙШОВ ДО ВОСКРЕСЛОГО ХРИСТА о. ІСИДОР ГОНЧАР, ЧСВВ

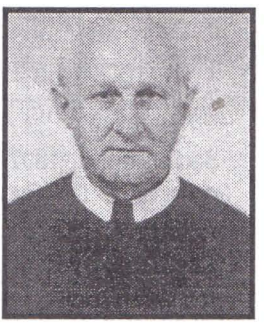

Роман Гончар народився 24 червня 1945 року у с. Чепелі Бродівського району Львівської області. Виховувався у родині священика Володимира Гончара, який помер у 1993 році. Рідна сестра проживає у Тернополі.

Середню освіту здобув у 1964 році. З 1968 по 1970 рік студіював у Львівському державному університеті ім. І. Франка, а згодом заочно навчався у 1973-1976 рр. у Київському технікумі електротранспорту.

Працював водієм тролейбуса, автомобіля, електриком і фотографом. Вступив до Василіянського Чину 2 серпня 1987 року. Його духовним вчителем був о. Віктор Батіг, ЧСВВ. Облечини у монашу рясу відбулися в с. Малехів Львівської області 7 березня 1988 року. Перші тимчасові обіти склав 12 березня 1989 року. Висвячений на священика 30 квітня 1990 року у с. Малехові владикою Софроном Дмитерком, ЧСВВ. Душпастирську працю виконував у Золочеві протягом 1990-1992 рр. Потім діяв при Святоонуфріївському монастирі ЧСВВ у м. Львові. З 1993 року аж до смерті проводив місійну працю у м. Херсоні. Там, на околиці міста, у невеличкій місійній станиці отців Василіян постійно і ревно трудився о. Ісидор. Також виконував обов'язки декана Херсонсько-Миколаївського. Надавав духовну обслугу вірним смт. Лазурне, Шевченкове та інших місцевостей.

1 травня 2000 року загинув в автомобільній аварії. Тіло покійного лежало у храмі св. Володимира у Херсоні. Попрощатися з о. Ісидором приходило чимало вірних. Приїхали сюди о. Юстин Мидзка, ЧСВВ і бр. Антоній Габер, ЧСВВ (вони залишилися у Херсоні на місійне служіння). Також прибув о. Михайло Лучків, ЧСВВ з кількома братами. Віддали останню шану о. Ісидору греко-католицькі і православні священики Херсону і Херсонщини. Згаданий о. Михайло і брати привезли покійного до м. Золочева Львівської області, де його поховано 5 травня цього року. Похоронні богослуження очолив владика Іриней Білик, ЧСВВ з м. Івано-Франківська, Протоігумен о. Йосиф Будай, ЧСВВ, кільканадцять отців і братів. У Золочеві о. Ісидор розпочав свою жертвенну душпастирську працю. Численні вірні цього міста прийшли провести його до того місця, де він чекатиме воскресіння мертвих і праведну нагороду.

Вічна йому пам'ять!

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво ЛВ-№109 від 9.03.1994

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ,
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Літературний редактор
Ольга Крак
Літературне редагування та коректура Ігоря Скленара
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69

Підписано до друку 24.05.2000 р. Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам. 277

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2000.

ЗМІСТ

Слово редактора 161
Намір Апостольства молитви на червень 162
Намір Апостольства молитви на липень 164
К'яра Любіх
"Слово життя" 165
Марія Мазяр
Господи, на все твоя воля 167
Ольга Крак
Посвячення василіянського храму в Перемишлі на Засянні 168
Перезахоронення о. Йосифа Завадяка, ЧСВВ 171
Ольга Крак
Відпустові святкування у Крехівській обителі 172
Урочисте св. Причастя у м. Кристинополі . 173
Відзначення 2000-літнього ювілею християнства 174
Ігор Скленар
"Християнство –основа європейської цивілізації 175
Надія Гривнак
Представлено катехитичний правильник УГКЦ 177
З життя товариства медиків ім. св. Луки .. 178
о. д-р Дмитро Блажейовський
Роздуми про назву нашої Церкви 179
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Не нарікати на свій хрест 181
о. Роман Каспришин
На раду лукаву він не вступив 183
Творчість наших читачів 185
Романна Антонюк
Подих вічності 186
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Він не боявся смерті 189
Відійшов до воскреслого Христа о. Ісидор Гончар, ЧСВВ 191

На обкладинці: Зіслання Святого Духа *(автор – Володимир Свідерський)*

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

Чайнворд "Дитячий"

1. Місто в Італії, де св. Іван Боско виконував свою духовну місію.
2. Духовий клавішний музичний інструмент.
3. Автор книжки "Слідами сновидіння".
4. Наука християнської віри, якої навчав дітей св. І. Боско.
5. Ім'я матері св. Івана Боска.
6. Охоронець дітей.
7. Найулюбленіша пора року для школярів і студентів.
8. Притулок, місце, де св. Іван Боско скликав молодих хлопців і навчав їх релігії, співу і як поводити себе у житті.

Склала Леся ШТИКАЛО,
м. Львів

Відповіді на кросворд, опублікований у № 5 за 2000 рік:

1. Штокало. 2. Омофор. 3. Розум. 4. Мельник. 5. Кишакевич. 6. Час. 7. Сова. 8. Ангел. 9. Львів. 10. Василь.

18 червня наша Церква святкує празник Зіслання Святого Духа. Дуже змістовними є богослуження з нагоди даного свята. Тому прославляймо Господа у цей празник такими духовними піснями:

В давнину через горде й зухвале стовпотворіння, Господь помішав мови, а тепер у різноманітності мов дав пізнати свою славу. Там Бог засудив нечестивців за прогріх, а тут Христос Духом просвічує рибалок. Тоді різномовність була на покарання, а нині відновлено співзвучність мов на спасіння душ наших (**Стихира на стиховні**)

Величання:

Величаємо тебе, Життєдавче Христе, і почитаємо Святого твого Духа, що його від Отця послав ти божественно своїм учням.

Стих: Небеса оповідають славу Божу, і діло рук його проголошує твердь небесна.

Стих: Духом уст його – вся сила їхня.

Стих: Вогонь іде поперед ним, і палить його ворогів навкруги.

Стих: Пошлеш твого Духа і постануть, і обновиш обличчя землі.

Стих: Господь силу людям своїм дасть, Господь поблагословить людей своїх миром.

Слава і нині:

Алилуя, алилуя, алилуя: Слава тобі, Боже! (*3 р.*)

(«Молитвослов», Рим-Торонто, 1990 р.)